

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Stockholm, Iduns Tryckeri Aktiebc'ag.

N:r 8 (479)

Fredagen den 26 februari 1897.

10:de årg.

Prenumerationspris pr år:		Byrå:	Redaktör och utgivare:	Utgifningstid:	Annonspris:
Idun ensam	kr. 5:—	Klara södra kyrkog. 16, 1 tr.	FRITHIOF HELLBERG.	hvarje fredag.	35 öre pr nonpareillerad.
Iduns Modet., fjortondagsuppl.	» 5:—	Öppen kl. 10—5.	Träffas säkrast kl. 2—3.	Lösnummerpris 15 öre	För »Platssökande» o. »Lediga platser»
Iduns Modet., månadsuppl.	» 3:—	Allm. telef. 6147. Rikstelef. 1646.	Redaktionssekr.: J. Nordling.	(lösnr endast för kompletteringar.)	25 öre för hvarje påbörjad tiotal stafv.
Barngarderoben.	» 3:—				Utländska annons. 70 öre pr noup-rad.

Josefina Holmlund.

Idun har i dag nöjet att bringa bilden af en af vårt lands främsta konstnärinnor, landskapsmålaren Josefina Holmlund, som i dessa dagar ingått i sitt 71:sta år.

Fröken Josefina Holmlund föddes i Stockholm den 21 februari 1827 och fyllde således i söndags sitt sjunde decennium. Föräldrarna voro grosshandlaren Nils Holmlund och hans hustru, född Torslow en syster till den utmärkte skådespelaren Olof Ulrik Torslow. På moderns sida lågo således konstnärslinjen i blodet, och de ha inom denna släkt tydligt framträtt äfven hos andra kvinnor, såsom fröken H:s äldre syster, till hvilken jag strax skall återkomma, och brorsdottern, den unga, rikt begåfvade skådespelerkan Valborg Holmlund, hvars porträtt Idun nyligen bragt.

Josefina Holmlund ägnade sig tidigt åt landskapsmåleri och hennes första lärare blefvo landskapsmålarna Billing och Edvard Berg. Vintern 1863 finna vi henne i Düsseldorf, den nordiska konstens dåvarande brännpunkt, och här umgicks hon flitigt med de framstående konstnärer, som där samlats. Särskildt de skandinaviska funno en kär mötesplats inom den norske landskapsmålaren Nils Möllers hem, där fröken Holmlund bodde. Nils Möller var gift med hennes äldre syster, den på sin tid kända och högt värderade genre-målaren Johanna Möller, af hvars pensel härflutit utmärkta målningar (en af dessa inköptes af drottning Lovisa och finnes, om jag ej misstager mig, nu på Ulriksdals slott). Båda äro nu längesedan döda och

ligga begrafna i det gamla Düsseldorf, med hvars namn så många nordiska konstnärsminnen äro förknippade.

Påverkad af modernare riktningar inom konsten, har Josefina Holmlund under senare år mycket aflägsnat sig från den Düsseldorfska skolans idéer, men man kan dock ännu i hennes målningssätt spåra inflytande däraf. Särdeles noggrann i teckningen och känslig för perspektivets riktighet, ägnar hon sina

taflor en i våra dagar ovanlig omsorg. Ingenting är för henne mera förhatligt än att i marknaden utsläppa en hastigt hopkommen, ofullbordad skiss. Men man må därför icke tro, att hon i likhet med många af de gamla arbetar onödigt petigt och pedantiskt. Hon målar tvärtom synnerligen raskt och är, tack vare en högt uppdrifven teknik, i stånd att äfven nu på sin ålderdom utföra ett mycket aktningvärdt årligt arbete. Få konstnärer, äfven de ungdomligaste, arbeta så ihärdigt som hon — om sommaren ute i det fria, på vintern i atelieren. Tack vare ett hurtigt, ungdomligt lynne och en för hennes ålder ganska ovanlig vigör, har hon alltjämt kunnat fortsätta de kära studierorna, hvilka för den sanne landskapsmålaren utgöra själfva umgänget med naturen, ur hvilken konstnäringsifvelsen söker sin näring. Fröken Holmlunds studieresor ha hufvudsakligen gällt Skandinavien. Hennes konstskaplynne är nordiskt och från nordens har hon hämtat motiv till nästan alla sina målningar. Det hon älskar i naturen är det stor-

Du mänskligheten vill lyckliggöra?
Men hvarför målet så fjärran föra?

Ditt värf du utfört, ett skönt och stort,
Om du en enda har lyckliggjort.

(»Jugend».)

Slagna och det pittoreska. Hon har målat Norges fjordar och fjäll med förkärlek, och i de brusande vattenfallen i de grandiosa norska fjällandskapen liksom i vårt eget lands bergsregioner har hon funnit tack-samma ämnen för sin pensel. Hafvet och dess måleriska kustpartier och fisklägen ha äfven mäktigt tilltalat hennes fantasi och lämnat stoff till många af hennes taflor.

Någon skall kanske kalla denna smak banal; jag kallar den ej så. Hvarje konstnär har sin individualitet, som ger sig uttryck äfven i valet af motiv. Josefina Holmlunds konstnärslinne är besläktadt med turistens. Hon har samma friska och hurtiga syn på lifvet. Hon uppsöker liksom han det slags natur, som är mest ägnad att imponera eller att upplifva. Hon saknar emellertid ingalunda sinne för det som man skulle kunna kalla naturens finesser. Hon har tvärtom ett fint gehör för naturens fina stämningmelodier — därom skulle en uppmärksam granskare af hennes taflor lätt öfvertyga sig — och om hon aldrig sökt återgifva dem, som gå i bizarra, skenbart disharmoniska tonarter, beror detta kanske på en utpräglad rädsla för att råka ur den konstnärliga jämvikten.

Om Josefina Holmlund icke är modern i den meningen, att hon snabbt följt dagens mode inom målningskonsten, bör hon likväl, trots sina fyllda sjuttio år, räknas till de unga, därför att konstnärsestusiasmerna ännu är så lefvande inom henne och därför att hennes sträfvan att lära är så allvarlig.

Hennes personlighet hör icke till dem, som hastigt kännas och glömmas. De, som hafva lyckan att stå henne nära, veta att till fullo uppskatta hennes redbara, rättframma och kärnsunda väsen, öfver hvilket hvilar samma lugna harmoni, som utmärkt hennes lif och hennes konst.

I lyckliga ekonomiska omständigheter har fröken Holmlund tillfälle att i sitt vackra konstnärshem i Stockholm se omkring sig talrika vänner, och hvar och en käuner, att gästfriheten i detta hem, där konstnärinnans yngre syster, fröken Eugenie Holmlund, är värdinna, icke är en yttre dekoration, utan framsprungen ur den uppriktigaste och hjärtligaste människovänlighet.

Frikostig och vänsäll, har konstnärinnan alltid funnit stort nöje i att bortskänka målningar, ofta af betydligt värde, och tack vare sin flit är hon, oaktadt de talrika beställningarna, ofta i tillfälle att utöfva denna vackra art af frikostighet.

För närvarande är hon ifrigt sysselsatt med två stora oljemålningar med motiv från Jönköpingstrakten och afsedda för Stockholmsutställningen. Mätte den gamla ännu många år få åtnjuta hälsa och arbetskraft!

Hjalmar Cassel.

KAMRATEN

är den bästa gåfva till de unga. Prenumerera på närmaste postanstalt. Helt år 3 kr.

Moderns plikter mot sina döttrar beträffande giftermåls ingående.

Fjärde täflingsartikeln.

Kanske är det djärft af mig att taga till orda i denna sak, då jag ej är vare sig hustru eller moder, utan blott en ganska oerfaren dotter; men hvem har ej »åsikter», och hvem vill ej gärna uttala dem? Då nu ett så osökt tillfälle gifves, kan jag ej motstå begäret att gifva uttryck och form åt mina funderingar i ofvannämnda, för oss kvinnor så betydelsefulla ämne.

Den frågan: »Har modern några plikter mot sina döttrar i sagda hänseende?» måste man väl obetingadt besvara med: ja. Men dessa plikter, tror jag, böra fattas något annorlunda och allvarligare än vanligen är fallet. Ty ej fyller en mor dem rätt, om hon — såsom händelsen tyvärr ofta, jag säger ej oftast, är inom den i ekonomiskt afseende bättre lottade klassen — om somrarna för sin dotter till badorter och om vintrarne på baler och supéer, för att på dessa fåfångans marknader utbjudas, vederbörligen uppfiffad, till den högstbjudande. Visst krönas väl stundom hennes bemödanden med framgång, i synnerhet om den unga damen själf kan bjuda ett högt pris för en följeslagare genom lifvet; men kan hon ej det, tror jag nog, att mor och dotter i de flesta fall få sluta fiskafänget utan »napp». Det vare dock långt från mig att vilja bestrida, det ej äfven vid badorter och på baler ingås många förbindelser, grundade på verklig tillgifvenhet! Hvad jag vill söka framhålla är, att modern ej bör tro sig fylla sina plikter blott och bart genom att föra ut sina döttrar i världen i ändamål att få dem gifta. Tror hon det, skall hon ofta finna, att hon arbetat förgäfvat, och väl är det, ty ej kan väl en förbindelse, knuten af ett sådant skäl (som »för att bli gift»), blifva ett förbund »till inbördes bistånd», och detta är ju dock kärnan i äktenskapet.

Men huru bör då en mor fylla sina plikter i detta fall? Ja, den frågan är kanske ganska svår att med ord besvara på ett tillfredsställande sätt, och ännu svårare är väl för en mor att genom handling gifva ett nöjaktigt svar på densamma. Men har modern det målet för ögonen att, så mycket som möjligt, söka se bort från de yttre fördelar, som så lätt tjusa människosinnet och kanske ej minst modersstoltheten — kan hon det, och har hon en öppen och skarp blick för de egenskaper, som bygga den sanna lyckan, — då blir det henne ock möjligt att i sin mån undanröjda många svårigheter och jämna vägen för de unga.

Först gäller det då för en mor att i tid söka gifva sina döttrar en sann och allvarlig uppfattning af äktenskapet. Hon bör framhålla för dem, att det är en stor synd att ingå ett dylikt förbund för lifvet utan de enda förutsättningarna för verklig och bestående lycka: kärlek och högaktning.

Det gäller att fästa den unga flickans uppmärksamhet på, att kanske intet i lifvet ställer så stora fordringar på henne som just äktenskapet, att söka låta henne förstå, hvad det verkligen innebär att lofva att älska »i nöd och lust» och för lifvet.

Modern bör därför sorgfälligt akta sig för att i barnets närvaro tala om, att »den och den gjort ett godt parti» i den mening detta uttryck vanligen tages. Våra flickor äro tyvärr blott alltför mycket böjda att öfverskatta yttre fördelar, såsom rikedom, hög samhällsställning m. m. Detta ligger ju så att säga i luften; det insupes i flickpensionerna, dit det tränger från salongerna, om i något obehagadt ögonblick — och detta kan ju lätt hända — barn få åhöra äldres samtal.

Må därför i synnerhet mödrarna — ty i de flesta fall sätta ju barn all sin tro och lit till modern — väl akta sig, att de ej komma detta ogräsfro att gro och slå rot i det mottagliga flickhjärtat. Nej! Må modern med ifver och kraft arbeta på att söka få sina döttrar att se djupare än till ytan och hos dem inplanta den fasta öfvertygelsen, att »ett godt parti» består i äktenskap med en sann, flärdfri, religiös man, hvars karaktär och grundsatser äro den borgen för, att han blir ett stöd, ej blott »i lust», då det knappt behöfves, men »i nöd», då allt annat brister sönder som en fager, men bräcklig och innehållslös såppubbla.

Har den unga flickan under sin uppväxt- och utvecklingstid, då karaktären danas eller åtminstone grundlägges, upptagit dessa åsikter, blir det henne lättare att vid sitt utträde i världen, i hvilken krets detta än må äga rum, skilja det sanna guldet från den oäkta förgyllningen.

I och med detta utträde i världen — denna lockande, tjusande, farliga värld, som hägrar så skönt för alla, som ej inträdt däri, och bjuder så många bittra missräkningar åt dem, som närmare lärt känna den — börja först moderns direkta, mera positiva plikter mot sina döttrar. Att dessa plikter blifva bra växlande allt efter individernas samhällsställning, behöfver jag ju ej nämna.

Familjemodern på lifvets höjder finner det kanske lika lätt som naturligt att hjälpa sina döttrar vid valet af make, eller rättare att hjälpa dem komma i tillfälle att välja en sådan. Inom de högre kretsarne, där tid och pengar så väl räcka till, finnes det ju så många osökta tillfällen för de båda könen att närma sig hvarandra. I detta afseende finner jag ej balerna så förkastliga som mången gör, ty — säga hvad man vill — hafva de dock den förtjänsten att befrämja ett mera naturligt sätt att umgås än middagar och supéer, där de äldres omedelbara närvaro på de unga utöfvar ett visst tvång, som lätt leder till en fadd och innehållslös konversation. Det påstås, att balkonversationen just lider af dessa fel, men af egen erfarenhet vet jag, att den minst lika ofta kan vara af ganska allvarlig och djupgående beskaffenhet som motsatsen. På en bal dragas ock de ädlare

elementen ofelbart till hvarandra, och där de mötas, träda de äfven lika ofelbart i dagen.

För en mor som — hon må nu stå på det allra öfversta trappsteget af rangskalan eller litet längre ned — följer sin dotter ut i sällskapslivet, blir det nog rätt snart klart, om dottern bland de unga herrarne träffat på någon, som på henne gjort ett djupare intryck. Det blir då moderns sak att skaffa sig underrättelser och kännedom om mannens i fråga karaktär och böjelser; att, i händelse hon i honom ser en för sin dotter önskvärd make, söka på ett fint och ytterst grannliga sätt närma sig till honom och honom till sig. Härvidlag kan aldrig nog stor försiktighet iakttagas, ty hjärtbladen af den uppspirande kärlekens planta äro så ömtåliga, att de — blott alltför lätt och alltför ofta — skadas af ovarsam beröring. Men i dylika angelägenheter tager sig just den äkta, kvinnliga moderligheten sitt skönaste uttryck.

När så den unge mannen aflagt besök i familjen, åligger det modern att komma honom att där känna sig så väl, att han ofta, *af sig själf*, dit styr sina steg. »Detta måtte väl ej vara moderns sak,» menar mången, »då han ju i dottern har dragningskraften.» Visserligen! Men det är dock först och sist modern och makan, som gifver prägeln åt hemmet, och »äpplet faller ej långt ifrån trädet». En tänkare har sagt: »I sitt hem är hvarje sann kvinna drottning,» och en annan: »Barnen äro endast andra upplagan af föräldrarne.» Var därför i ditt hem såsom maka och mor hvad du vill, att din dotter en gång skall blifva i sitt!

Det klagas nu för tiden så mycket öfver, att unge mäns håg så uteslutande ligger åt utelivet. Sorgligt i sanning! Men i mödrar, som kunnen, gören i tid något för att draga deras håg åt ett annat och bättre håll! Gån till rätta med eder själfva, om ej hos *familjelivet själf* grunden ligger till det onda!

Genom ett angenämt hemlif, njutet tillsammans, drages bandet mellan två unga hjärtan, som *börjat* älska hvarandra, starkare till.

En förständig, tänkande man uttalar kanske ej det afgörande ordet förr, än han sett sin älskade i hemmet med dess tusen sysslor och bestyr, som i all sin trivialitet dock kunna uppfyllas så behagligt eller — obehagligt. Bannlys därför den högtidliga stelheten från ditt hem, och låt din dotters älskade känna, att hennes hem äfven är hans!

Men ej för alla unga flickor, ej ens för flertalet, äro omständigheterna så gynnsamt stämde. Huru många hem finnas ej, där de unga döttrarna högst sällan, kanske nästan aldrig sammanföras med individer af motsatta könet, dels af det skäl att familjens ekonomi ej tillåter den att »lefva med», dels ock emedan föräldrarne hysa den åsikten, att där far och mor ej umgås, där bör ej heller dottern synas. Men härvid begås, fruktar jag, ett stort misstag. Det är moderns plikt att ej beröfva ungdomen dess rätt till glädje och förströelse, icke blott därför att ungdomen har behof däraf, utan — och kanske ej minst — därför, att för de unga flickor, hvilkas föräldrar ej »föra ett hus», detta är det enda sättet att på närmare håll se och lära känna unge män. Modern bör därför gärna i hemmet se sin dotters unga väninnor, ty sedan skol-

tiden hafva väl de flesta flickor sådana; och att någon gång bjuda någon eller några af dem på en kopp te, bör ju ej vara så kännbart äfven för en i små villkor lefvande familj. Ofta händer ju, att någon af dessa väninnor har ett i ekonomiskt och socialt hänseende bättre lottadt hem, och då öppnas på detta sätt en möjlighet för det mindre bemedlade hemmets döttrar att någon gång få se en skymt af nöjets och herrarnes värld. Har modern sökt hos sina döttrar inplanta de åsikter, jag förut påpekade, tror jag ej, att de taga skada af dessa små afbrott i hvardagslivets enformighet.

Finns i ett sådant enklare hem äfven söner, blir ju därigenom en möjlighet för de unga flickorna att emellanåt komma tillsammans med brödernas kamrater eller vänner, om hemmet någon gång öppnas äfven för dem.

Men ej alla mödrar kunna, så gärna de än vilja, jämna vägen och undanrödja hindren för sina älskade döttrar. Du goda, men på allt utom på kärlek arma mor, som måste se din dotter gå ut i världen bland främmande, där ingen lägger två strån i kors för att hjälpa henne att finna vägen till ett älskadt bröst, — hvad kan du göra, utom hvad du redan gjort: sökt gifva ditt barn en öppen blick för det sanna, goda och ädla i lifvet?! Kanske du dock gjort mer, än du anar, ty den plikt, du fyllt, hjälper henne säkert att själf finna, hvad du ej kan söka åt henne.

Men — du kan göra än mer: *bedja* för hennes lycka — och *då fyller du kanske din plikt allra bäst!* — — *En svensk flicka.*

Sedan nu samtliga de fyra utvalda täftingsartiklarna varit införda, bedja vi alla intresserade läsarinor godhetsfullt och omgäende gifva sin mening tillkänna angående det utfästa prisets — 50 kronor — tilldelande.

Redaktionen.

Blommor och grafvar.

Äfven sådana personer, hvilka principiellt tala ogillande om seden att blomster-smycka de afidnes sista hvilorum, kunna troligen ej undgå att erfara en välgörande känsla vid anblicken af en med friska, doftande blommor öfverhöljad likkista eller nyuppkastad graf. Denna syn verkar harmoniskt, äfven om dessa kransar, buketter eller kors hvilat på den frusna mulden eller på vinterns snötäcke, ty med hvilka känslor de än blifvit gifna, uttrycka dessa blomstergåfvor dock det allmänt mänskliga behofvet af att öfver förgängelsen breda en fläkt af lifvets poesi.

Här finnes däremot inom detta område en osed, som verkar rent af barbariskt. Seden nämligen att på afidne anföranters födelse-, namns- eller dödsdag offra blommande *krukväxter* på grafvar, äfven om ifrågavarande minnesdagar inträffa under vintertid.

Hvilket pinsamt intryck gör det ej att en frostkall dag se en kvinna — det är sällan en man, som företager sig en sådan handling, — komma med en stackars hyacinth, en kruka tulpaner och liljekonvaljer eller någon annan drifhusblomma i famnen. Damen skrider modigt genom storm och hagel eller pulsar genom kyrkogårdens drifvor fram till någon graf och sätter där ned

krukan i snödrifvan eller på den frusna mulden samt skyndar bort för att ej bli förfrusen. Stannade hon kvar ett par minuter, skulle hon bli vittne till drifhusblommans dödskamp, få se henne vrida sig under köldens famntag och ännu med stängeln fast vid sin rot digna ned som ett form- och färglöst blomsterlik, mördadt utan att gagna eller glädja någon själ.

Vid en dylik syn flyr hvarje fläkt af poesi från offergåfvan, den må nu hafva blifvit gifven af verklig kärlek till den afidnes minne, af tanklös vana eller blott och bart af mänsklig fåfänga. Här finnas ju andra sätt att under vintertid fira dylika minnesdagar. Först och främst ha vi ju tillgång på gröna kransar af barrträd, mossor, vinca m. m. dylikt, som står i samklang med årstiden och det — gudi lof — så småningom förbleknande minnet af den en gång så skärande smärtan, och så kan ju offergården af en lefvande växt bäras till någon lefvande lidande eller ensam och sorgsen medmänniska.

Om man spørjer efter den egentliga drifkraften till dylika blomstermord — och det är af stort intresse att efterforska grunderna till en slik osed — så finner man i nio af tio, att den offerande antingen drifves därtill af någon oklar föreställning om att det sker den bortgångna en tjänst därmed, liksom många föreställa sig, att kyrkogång är en höflighetsbetygelse mot vår Herre, eller ock sker offret för att tillfredsställa ens egen — naturligtvis mer eller mindre skickligt förklädda — fåfänga.

Låtom oss nu i stället tänka oss, att vi på en sådan dag lade en mosskrans eller några gröna kvistar på en snötäckt graf och så firade den bortgångnes minne genom att förskaffa oss själfva den bästa af alla fröjder, den att bereda en medmänniska en oblandad glädjestund. Låtom oss föreställa oss den blommande, doftande hyacinten, var samt buret från drifhuset eller blomsterhandeln, nedsatt vid en sjuksäng eller på en för det dagliga brödet trälände likes arbetsbord. Värmer ej denna tanke helt annorlunda själ och sinne än det barbariska blomstermordet på en grafkulle, betäckt med snö?

Och om vi föreställa oss, att våra kära hemgångna hvarken inskränkas af tid eller rum, utan äga förmåga att se våra handlingar, måste vi då icke äfven föreställa oss, att de i en bättre värld uppnått en högre utveckling, så att de fröjda sig öfver hvarje tecken på en tillväxande människokärlek på denna vår jord?

Må vi därför fira de afidnes minnesdagar genom att glädja någon lefvande och sålunda utbyta en grym osed mot en sed, värdig klart tänkande och varmt kännande människor. *Ave.*

Grannar.

Skiss för Idun af *Sophie Linde*.

De bodde i hvar sin lägenhet på ömse sidor om en ruskig och trång förstuga. Fru Blom, eller, som hon i hvardagslag kallades, Kristin, var änka sedan några år tillbaka och gick i »hjälpus» för att kunna underhålla sig och barnen, hvilka båda voro i skolåldern. Fru Mattson, på andra sidan, hade sin man i lifvet — god

arbetare, men supig och slarfvig — samt en fyraårig flicka. Deras lägenhet bestod af ett rum och kök, då Kristin däremot endast disponerade öfver ett större rum med kakelspis.

De båda grannfruarna kommo ej i mycken beröring med hvarandra, men hände det någon gång, så var det, ledsamt att säga, ej alltid i bästa sämja. Största orsaken därtill var den gemensamma förstugan, om hvilken meningarna voro mycket delade.

Enligt öfverenskommelse skulle de städa den hvarsin vecka samt skura den på lördagen, innan den öfverlämnades åt den andra af parterna. Kristin, som var en ordningsmänniska, fullgjorde också punktligt denna sin skyldighet, ty äfven om hon kom sent hem på lördagsaftonen — hvilket hände ofta nog — så lade hon sig dock att skura förstugugolfvet, innan hon tog itu med andra sysslor, hvilka också fått »stå efter». Men fru Mattson, eller Lena, som vi för korthetens skull vilja kalla henne, var ej af samma gedigna skrot och korn. När det gällde att sätta till det egna arbetet, såg hon gärna öfver med ett och annat, som hon hade skarpt öga för, när det var Kristins vecka.

Ett ständigt trätöfrö var också en slaskhink, som Lena emellanåt placerade därute, så att den stängde till hälften af den trånga passagen. Kristin bad henne först höfligt att söka sig en annan plats för den, men då detta ej hjälpte, brukade hon utan att säga ett ord bära ut den på gården och ställa den där bredvid soptunnan. Detta var en tyst, men för Lena mycket irriterande opposition, hvilken dock ej grep djupare än att hinken om en eller annan dag åter intog sin gamla plats i förstugan.

Nu var Kristin ingen ängel, och man får ej förundra sig öfver, ifall hon tog humör af grannfruns trilskehet. Inne i sitt rum hade hon alltid pyntadt och fint, och barnen höll hon så snygga som det var möjligt för henne att hinna med, och mera kunde man ej begära. Men »Mattsonskan», hon som ändå ej behöfde slita ut sig för andra, samt hade hela dagen på sig att sköta sitt eget — ja, Kristin hade varit inom dörren hos henne en enda gång och riktigt tagit ett baksteg, så såg där ut. Var det underligt då att mannen gick på krogen, när han hade det så vantrefligt i hemmet.

En dag var Kristin, emot vanan, hemma och hade då mycket att styra med. När hon kom från torget med en stor korg på armen, höll hon på att snubbla öfver hinken, som stod i vägen, och då rann en hämndlysten tanke upp i hennes hjärna. Att Lena var hemma, det kände hon, ty det luktade brändt kaffe ända ut i gången, och hon hörde dessutom hennes lilla flicka pladdra därinne.

Försiktigt tog Kristin hinken, men i stället för att bära den ut på gården, som hon eljes brukade, satte hon den alldeles utanför Lenas dörr, så att denna ovillkorligen skulle stöta till den, när hon gick ut. Det var Lenas tur att hålla förstugan i ordning, och det skadade henne ej att få litet extra arbete med den.

Snart därefter hörde Kristin en häftigt skräll och ett gurglande ljud, sedan några utrop och beskärnelser, hvilka ej voro fina. Lena, hvilken skulle släppa ut kaffeoset, hade med fart slagit upp dörren, och hin-

ken låg nu kullvältrad samt aflevererade sitt blandade innehåll öfver förstugugolfvet.

Det bultade häftigt på dörren till Kristins rum.

»Stig in» — ropade hon — »dörren är öppen.»

Hon hade värmt strykloden, under det hon var på torget, och stod nu och strök vid fönstret, där solen låg in mellan de hvita gardinerna. Midt på golfvet stod ett rundt bord med en röd duk på, och efter ena väggen en dynsoffa med rödrandiga öfverdrag och på den andra långväggen en snyggt uppbyggd säng med hvitt täcke.

Lena stannade häpen i dörren, och hon kom af sig med hvad hon hade att säga. Hur kunde Kristin ha så fint, då hon ändå var borta hela dagarna!

Men så kom hon ihåg sitt ärende och ropade med uppretad röst:

»Hör nu, hur har hinken kommit utanför min dörr?»

»Hur kan jag veta det» — svarade Kristin lugnt, under det hon lade ett rödglödigt lod i strykjärnet. »Den har väl spatserat dit själf, den fulingen.»

»Åh, gör sig inte till nu, människa. Det är just hon och ingen annan, som ställt dit den för att göra mig förargelse. Hon, som aldrig tänker på annat!»

»Jaså» — Kristin satte med en duns ner järnet på det stärkta förklädet hon höll på att stryka — »ja, jag tänker också ibland på att det kunde vara treffigt ha en grannhustru, som man kunde ha litet umgänge med och inte bara ledsamheter.»

»Ja, hon är så förträfflig hon, kantänka. Men om hon finge pröfva på att ha en man, som komme full hem fem kvällar af sju i veckan, då finge en väl se, om hon inte tappa' humöret.»

Det såg ut, som om Kristin ämnat att svara någonting riktigt spefult, men i hast kom ett annat uttryck öfver hennes drag och hon sade endast:

»Se så, fru Mattson, jag kan väl så gärna säga det först som sist, det var jag som satte hinken för dörren, men tvätta nu af i förstugan, så ska jag koka kaffe under tiden, och när den är färdig, så tag lilla flickan med in, så ska vi, som goda gran-nar, ha en liten hyggelig förmiddagspaschas tillsammans.»

Lena såg först litet fundersam och öfver-raskad ut, men det lockande i anbudet besegrade snart hennes betänkligheter.

När förstugan var rengjord, kom hon in till Kristin med lilla Maja vid handen och hade tillfället till ära knutit på sig ett rent förkläde.

Under tiden hade Kristin slutat sin strykning samt dukat fram kaffet på ett litet bord framför soffan. Färskt hvetebröd samt skorpor fattades ej heller, och det hela såg mycket inbjudande ut.

»Ja, när en kan ha så här» — sade Lena. »Gör jag någon gång rent, så kommer Mattson, det kräket, och snaskar till igen. Jag vänne jag aldrig hade gifvit mig i tockna bekymmer, utan stannat på platsen jag hade, innan jag gick sta' och gifte mig.»

»Hör nu, Lena — vi lägga väl bort frutitlarne, så går det bättre att språka — sitt ner i soffan och håll till godo — jo, jag ville bara säga — doppa nu af hvad som finns — jo, jag ville säga, att jag sett på nära håll, att en hustru kan göra hemmet så fastligt otrefligt för karlen sin, att han

hellre går på krogen, än han stannar hemma en endast kväll.»

»På nära håll — hon menar väl inte...»

»Jag menar, att det var jag själf som ställde det så illa för mig en gång. När jag gifte mig, var jag ung och oerfaren samt tänkte blott på att roa mig så mycket det var möjligt för en arbetarhustru. Vackra kläder tyckte jag också om, men med hemmet fick det gå som det kunde. Blom, som var ordentlig förut, började redan att få alltmera smak för uteliv bland kamrater, och jag såg att det basade i väg till ett sämre med honom. Då började jag att draga öronen åt mig och satte mig att fundera på, hvad orsaken kunde vara. Om jag till slut skulle ha kommit underfund därmed af mig själf, vet jag inte, men jag fick en dag besök af min forna matmoder, som ville ha mig till hjälp vid julstöket. Aldrig glömmar jag hennes bestörtning, när hon kom innanför dörren i lägenheten vi då bebodde. När jag tänker tillbaka på, hur där såg ut, så känner jag ännu blodet stiga upp åt hufvudet på mig af rena blygseln.»

»Ska det vara en påtår» — interfolierade hon, och Lena som hela tiden uppmärksamt lyssnat till henne, sträckte fram sin kopp. »Se, så, låt flickan också få så mycket hon orkar att doppa.»

Kristin försåg sig också själf med litet mera kaffe, och under det att hon drack detta »på bit», fortsatte hon:

»Hon, min förra fru, stannade innanför dörren och lyfte försiktigt på sina kjolar, som om hon varit rädd att komma åt det smutsiga och sopiga golfvet — se'n så sade hon:

»Jag skäms öfver Kristin, sade hon, som ej lärt sig mera snygghet och ordning under de tre år, som Kristin tjänade hos mig. Och jag som väntade att komma in i ett litet prydligt och nätt hem.»

Då brast jag i gråt, och innan jag visste ordet af, så hade jag berättat alltsammans — hur slarfvig mannen min hade blifvit, samt att hvarken jag eller han hade någon trefnad hemma.

»Det är Kristins fel alltsammans, sade hon då, men ett fel som väl ännu med Guds bistånd och god vilja kan afhjälpas. Försök nu från och med i dag att sköta om hemmet bättre, och Kristin skall få se, att Blom då inte längtar ut så mycket. Ge honom också ordentlig och bra mat — jag vet att Kristin kan laga sådan — och se till att hålla hans kläder och linne i ordning. Bra möbler ha ni ju, så här kunde bli riktigt treffigt, om det ej fattades ordning. Börja nu med att göra fint hos sig själf och kom sedan till mig, så får jag höra hur det har gått.»

»När hon gått sin väg, såg jag mig omkring, och aldrig förr hade jag sett, hur illa det såg ut, och jag började tro, att hon hade rätt i hvad hon sade. Så sprang jag ner i kryddboden, för litet pengar hade jag då lyckligtvis, och köpte en skurborste, såpa och krita samt började gno och hvitlimma.»

Man hade nu slutat med kaffedrickningen och Kristin hade ur garderoben tagit fram sin gosses byxor, som behöfde lappas, ty hon kunde aldrig vara sysslolös. Och när Lena såg det, så bad hon henne vänta litet, till dess äfven hon fick skaffa sig något »att hålla händerna på».

Båda fruarna sutto nu framme vid fönstret med lilla Maja på en pall bredvid sig. Och

Lena begärde af den mera erfarna Kristin ett godt råd, hur hon bäst skulle laga sin mans skjortor.

»En tycker det skulle kosta på att tala om allt det här» — började Kristin, när de åter voro i ordning — »men det är ackurat som om jag talade om en vildt främmande människa. I den dag som är kan jag inte begripa, hur jag då kunde trifvas i allt det mock jag hade omkring mig, när jag ändå förut varit van att gå i fina rum och hålla dem i ordning. Men det är som om ögonen voro förvända på en ibland.»

Fru Mattson snöt sin lilla flicka i en förklädessnibb, som hon var van att göra, men tänkte med detsamma på, att det visst inte hörde till god ordning, och föresatte sig att hädanefter begagna näsduk.

Kristin fortsatte: »Blom var ett stycke utanför staden på arbete den dagen och skulle inte komma hem förrän till kvällen dagen därpå, så att jag hade god tid på mig. Nog hade jag i förväg tänkt att använda den på annat sätt, men när jag nu började att feja och göra snyggt, fann jag det så roligt, att jag inte ville byta bort det med att gå på teatern en gång. Och aldrig har jag ångrat de dagsverken.»

»Nå, hva' sa han, när han kom hem,» frågade Lena, ifrig att få veta resultatet.

»Ja, se det var det allra konstigaste» — svarade Kristin — »han sade ingenting. Men när han, trött och medtagen, kom innanför dörren och såg hur fint där var, så slog han sig ner på en stol och gjorde liksom jag, när min matmor gjorde mig förebråelser, han tog sig för med att gråta. Det hade jag aldrig sett honom göra förut, och då kan en väl tänka att det var i glädje. Kvällsvarden hade jag också i ordning samt prydligt framdukad, och sedan vi ätit den tillsammans, så knäppte han ihop händerna och sade: Gud signe maten och dig med, sade han.

»Nå, sen fram på våren föddes pojken och flickan året därpå. Och om Blom ännu någon enda gång var ute med kamraterna, så kom han aldrig onykter hem. Hade han lefvat än, så hade jag inte behöft att släpa och slita som nu, ty han var en duktig arbetare, var han, men Herren föder de sina, och får jag ha hälsan, går nog en dag i sänder. Barnen ä' ju också snälla nog och inte har jag så värst mycket bekymmer af dem.»

Lena såg allvarlig och fundersam ut.

»Ja, nu får jag tacka så mycket» — sade hon och steg upp. »Det har varit en rar förmiddagsstund det här — och hinken ska hon slippa hädanefter. Kom, Maja, nu få vi lof att gå in och se till att far får maten i ordning, till dess han kommer hem.»

”Lyckans skärfvor.”

Utgången af Iduns tidsfördriftstävling.

Väl underkunniga om den spänning, med hvilken resultatet af denna vår så ifrigt gouterade pristävling af läsekretsens motsetts, träffade vi genast efter den bestämda tidens utgång de nödiga föranstaltningarna för täflingskrifternas öppnande och granskning. På det deltagarne måtte känna sig fullt öfvertygade, att från redaktionens sida intet uraktlåtits med afseende på minutiös noggrannhet och oväldigt iakttagande af de gjorda

bestämmelserna, hade vi anmodat *Notarius Publicus* att närvara vid och leda granskningen och prisutdelningen. Han har sedermera om denna förrättning afgifvit följande officiella protokoll:

* * *

År 1897 den 18 februari har jag, undertecknad t. f. *Notarius Publicus* i Stockholm, på anmodan af Redaktionen af tidningen »Idun» infunnit mig å dess redaktionslokal här i staden för att i enlighet med bestämmelserna i tidningens n:r 1 för år 1897 angående »Iduns tidsfördriftstävling» uttaga de lösningar, hvilka befunnos berättigade till de utfästa prisen.

Tidningens redaktör, direktören Frithiof Hellberg, anmälde, att inom föreskrifven tid inkommit 4,454 bref, märkta »Lyckans skärfvor», samt att efter den 15 innevarande februari ankommit åtskilliga bref med samma märke, hvilka sistnämnda bref emellertid jämlikt bestämmelserna i programmet för täflingen blifvit makulerade.

Förrättningen, hvarvid närvaro åtskilliga förbitrade anmodade damer, skedde sålunda, att, sedan samtliga 4,454 bref blifvit nedlagda i en större trälår samt af undertecknad omsorgsfullt blandade om hvarandra, jag ur samlingen här och hvar utdrog bref efter bref, hvilka därpå i ordning, som de blifvit dragna, öppnades, numererades samt kollationerades med en nummer-serie, hvilken förut af mig granskats och befunnits öfverensstämma med det af redaktören innehafda och till mig nu öfverlämnade manuskriptet till nyårsberättelsen »Lyckans skärfvor».

Härvid utdrogs den första rätta lösningen såsom n:r 175 i ordningen af de brutna lösningarna och befanns vara undertecknad af fru Anna Pinet, Åmmeberg, Askersund, hvilken sålunda erhållit

första priset;

samt följande tio rätta lösningar, brutna i den ordning samt undertecknade på sätt, som de här nedan angifvas:

Lösningen

n:r

- 249 af fru Louise Norlander, Kristianstad,
258 » Fredrika Jansson, Kyrkbyn, Härad, Strengnäs,
400 » fröken Adeline Malmsten, Råå, Medevi,
510 » fröken Agda Åsberg, Borås,
633 » Signe Hansson, Simrishamn,
679 » Hilma Andersson, Kungsbacka,
690 » fröken Mathilda Pettersson, Alkvettern, Bofors,
691 » Johannes Klockars, Kronoby, Finland,
814 » fröken Elna Johnson, Hesselholm, och
865 » Emma Lundgren, Linköping,

hvilka ofvannämnda tio personer förty erhållit, en hvar, ett pris af de utfästa tio prisen.

Sedan ofvannämnda brutna lösningar ytterligare en gång af mig granskats och befunnits utan anmärkning, makulerades samtliga obrutna lösningar, hvarefter förrättningen förklarades afslutad.

Öfver hvad sålunda blifvit förrättadt meddelas detta mitt ämbetsintyg.

Stockholm som ofvan.

Ex officio

Uno Oldenburg

t. f. *Notarius Publicus*.

* * *

Som af ofvanstående alltså framgår, har fru Alma Pinet, Åmmeberg, Askersund, utgått som den lyckliga vinnarinnan af hufvudpriset: »fri resa till Stockholmsutställningen fram och åter för två personer jämte vivre och logis under en vecka.» Och torde hon nu godhetsfullt sätta sig i närmare förbindelse med redaktionen i och för sakens ekonomiska ordnande.

Äfven de tio öfriga pristagarne böra ha godheten på nytt insända sina adresser i och för

prisens — åt hvarje vinnare en lott till utställningslotteriets junidragning — öfversändande.

Till sist meddela vi nu här, hvarjom och enom till upplysning och begrundande, den enda rätta och veritabla

lösningen till »Lyckans skärfvor.»

26, 38, 67, 55, 54, 76, 90, 89, 27, 102, 42, 114, 6, 43, 134, 77, 124, 125, 29, 30, 103, 107, 133, 39, 122, 41, 7, 62, 87, 84, 85, 63, 121, 115, 86, 1, 40, 22, 21, 16, 37, 52, 53, 51, 83, 88, 13, 12, 17, 106, 20, 36, 81, 82, 101, 74, 50, 49, 2, 32, 48, 61, 60, 75, 73, 105, 5, 47, 80, 46, 66, 14, 65, 104, 113, 97, 98, 79, 78, 18, 3, 4, 35, 71, 72, 120, 31, 92, 94, 91, 9, 58, 135, 123, 93, 109, 110, 116, 112, 28, 23, 111, 136, 8, 128, 126, 139, 137, 24, 127, 70, 138, 95, 25, 19, 119, 118, 96, 10, 130, 132, 100, 129, 131, 117, 99, 11, 59, 57, 69, 108, 64, 15, 33, 45, 44, 56, 34, 68.

Då, som ofvan synes, alla täflingsbrefven — efter prisutdelningen endast värdelös makulatur — redan förintats, äro alla reklamationer naturligtvis overkställbara.

Stockholm den 22 februari 1897.

Red. af Idun.

Kvinnliga apotekare.

Hvad vår första kvinnliga farmaceut säger om »Apotekarmedaljens fränsida».

Hvad redaktionen nästan med inre visshet förutsåg och väntade, har besannats: fröken Märtha Leth, den kacka unga banbryterskan för sitt kön på apotekarebanan, har ingalunda velat bli svaret skyldig på den nedslående svartmåning af yrkets vedervärdigheter för allt hvad kvinna heter, som en manlig apotekare lämnade i Idun n:r 6. Som våra läsarinor helt visst med nöje skola finna, håller fröken Leth såväl hufvud som mod upprätt och träder med ungdomlig entusiasm till sin saks försvar. Hennes beaktansvärda skrifvelse lyder som följer:

I n:r 6 af Idun förekommer en af examinerade apotekaren B. insänd artikel »Apotekarmedaljens fränsida», som i mörka drag skildrar apotekarebanan och isynnerhet framhåller, huru olämplig denna bana är för kvinnan. — Som jag under de tre år jag tillhört apotekarekåren kommit till andra åsikter, anser jag mig skyldig att, till ledning för de kvinnliga studenter, som möjligen fundera på att slå in på banan, framlägga dessa.

Under den första tiden efter inträdet på apotek sysselsattes i allmänhet eleven med inläggning af salvor, plåster och dylikt, men det dröjer ej många dagar, innan man får börja med expedition af handköp. På ett större apotek är detta stående och springande hela dagen visserligen i början ganska tröttande, men snart nog blir man så van därvid, att det ej generar, och jag tror ej att mina manliga elevkamrater hade någon anledning att beklaga sig öfver min tröghet, då jag i allt med undantag af nattvakten gjorde alldes samma tjänst som de. Inga göromål på apoteket föreföllo mig obehagliga eller ansträngande, och de tre elevåren flögo hastigt undan. Mina elevkamrater, äfvensom den farmaceutiska personalen, voro utmärkt hyggliga och tillmötesgående, då jag af dem begärde råd och upplysningar, men aldrig vet jag, att de gjorde några eftergifter med afseende på de plikter jag som elev åtagit mig, hvilket jag ej heller begärde.

Jag nämnde härofvan, att det enda undantag som gjordes var nattvakten, men äfven detta undantag bör för framtiden kunna försvinna, då flere kvinnor komma in på

Bättre än Stomatol och Aseptin af alla slag är

Sanct Eriks
ASEPTOL.

Se professor Ernst Almqvists intyg å flaskorna.
S:t Eriks Tekn. Fabrik, Stockholm.
Till landsorten mot efterkräf. Allm. Tel. 10310.

apotekarebanan, och såväl kvinnliga farmaceuter som elever blifva anställda på samma apotek. Man framhåller nattvakten såsom den oangenämaste delen af den farmaceutiska tjänstgöringen och det får man ju medgifva, att det ej är vidare behagligt att blifva väckt midt i natten för att begifva sig ut på apoteket och expediera, men i allmänhet förekommer ej mera natt-expedition, än jag tror att kvinnan så väl som mannen skall kunna åtaga sig att fullgöra äfven denna. Se vi i hemmen, huru mödrarna, efter att hela dagen hafva ansträngt sig med hushållsgöromål, sömnad åt barnen m. m., under nattens tysta timmar få tåligt och utan att klaga sitta vid ett sjukligt eller kinkigt barns bädd, så hafva vi ett bevis på, att kvinnan med afseende på uthållighet kan fullt ut jämföras med mannen. Därpå hafva vi också bevis, om vi i våra dagar kasta en blick på förhållandena i våra stora sjukhus, där den bildade kvinnan numera fullgör ett arbete vida mera ansträngande än det vi på apotek få underkasta oss, oafsedt om det nu är natt eller dag.

Jämföra vi vidare farmaceutens nattvak med läkarens, så är det ju en ofantligt stor skillnad. Då läkaren på natten blir kallad till en sjuk, får han i ur och skur begifva sig ut, antingen på resor, ibland mycket besvärliga och ansträngande, eller i lyckligaste fall på längre och kortare afstånd i staden för att kanske genast efter hemkomsten åter få bud efter sig från någon lidande. Med hvila och sömn blir det klen. Farmaceuten däremot kryper efter verkställd expedition af receptet åter i sin bädd och slumrar snart in igen.

Genom att den kvinnliga farmaceutens rum medels elektrisk ringledning sättes i förbindelse med apoteket, kan hon enligt mitt förmenande mycket väl äfven med afseende på nattvakten fullgöra sin skyldighet som farmaceut.

Jag bryr mig ej om att här orda om studierna i och för farm. stud. och apotekare examina, hvilka ju äro alldeles lika för mannen som för kvinnan. Sedan hon aflagt sin farmacie studiosi examen, börjar hon genast räkna tjänstår, och vid 40—45 års ålder kan hon lika väl som mannen påräkna att hafva sitt eget apotek, om hon tagit sin apotekareexamen och har nödiga tjänstår inne.

Låt oss då se till, hur kvinnan på apotekarebanan haft det under tiden. Jo, hon har haft föda, husrum och en lön uppgående i allmänhet till 600 kr. före apotekare-examen, omkring 1000 kr. efter densamma, och som elev vanligen 150 kr. årligen. När hon fått sitt apotek kan hon med lugn se framtiden till mötes i ekonomiskt hänseende. Tänker man på, hur den ogifta kvinnan, som ägnat sig åt annan lifsverksamhet, har det vid 45 à 50 års ålder, är det väl i allmänhet så, att de vid denna ålder anses mindre lämpliga för sina befattningar och få lämna rum för yngre krafter.

Man kan således gärna, äfven fast man är kvinna, med tålmod vänta på den dag, då man får sitt apotek och med detsamma sin säkra bärning för lifstiden.

Herr B. påpekar, att kvinnan är alldeles olämplig för apotekaryrket. — Detta kan mycket väl vara herr B:s uppfattning, men lyckligtvis har ej denna uppfattning, efter hvad jag hört, gjort sig gällande hos de apoteksinnehafvare i södra Sverige, som

haft kvinnliga elever å sina apotek. Det inträffar naturligtvis, att ibland de kvinnliga såväl som de manliga eleverna finnas sådana, som äro alldeles omöjliga att dana till raska och dugliga farmaceuter, och jag vill därför framhålla, att har man ej lust eller intresse för yrket och ej äger nog kraft att, då man antager elevplats på apotek, lämna allt pjunk hemma hos mamma och med friskt och glädt mod gifva sig in på denna bana, så gör man klokast i att låta bli. Detta må för öfrigt gälla såväl manliga som kvinnliga apotekselever. Hvad de tre kvinnor beträffar, som först sökte medgifvande hos kgl. maj:t att vinna inträde på apotek och, sedan de på föreskrifna villkor fått denna tillåtelse, ej vidare fortsatte på banan, berodde detta, efter hvad jag från tillförlitligt håll hört, ingalunda på att de ansågo sig olämpliga för yrket, utan därpå, att de ej ville underkasta sig de af kgl. maj:t bestämda kompetensvillkoren för vinnande af inträde på apotek, hvilka då utgjorde uppflyttningsbetyg till 6:te öfre klass på latinlinien. Hvad slutligen det beträffar, att det svåra uti den kvinnliga elevens arbete skulle betydligt underlättas, om hon har en nära släkting som är apotekare att tjänstgöra hos, beder jag få påpeka, att jag tjänstgjorde hälften af min elevtid på apoteket Fläcka Örn i Malmö, hvilken plats jag, då elevplats blef ledig hos min fader på apoteket i Karlshamn, utbytte för att kunna få något mera tid till studier för farm. stud. examen. Ingen af mina principaler har emellertid funnit skäl att för mig såsom kvinna göra några speciella undantag från de vanliga elevgöromålen, och härför håller jag dem också räkning.

Min mening är ingalunda att stanna hemma. Nej, ut att pröfva världen, studera yrket och se lifvet i dess olika facer! Jag hoppas, att den dag aldrig måtte randas, då kvinnan på det nya arbetsfältet skall behöfva utsätta sig för de manliga farmaceuternas medömkän. Det är för oss en ambitionssak, att vi sätta vår fana högt och skriva på densamma: Friskt mod och godt hopp!

M. Leth.

Kvinnlig farmaceut.

En liten "kjolvisa".

Om kjolar man läst och om kjolar man hört
alla där,
och därför till orda om kjolar nu också
jag tar;
ett vackert exempel man alltid bör följa —
och skulle för mycket nu kjolarna dölja,
så blir det er sak,
att lyfta där bak
med smak.

En studieresa det måste ni nog er
bestå,
ty blott af fransyskan ni lär er att lyfta
och gå.
Och när ni se'n kommer så fullärd tillbaka,
en typ utaf blifvande »genomsnitts»-måka —
man fötterna ser
och eder tillber
dess mer.

Ty nu uti balsalen händer ej sällan
minsann,
att släpet insnarjer, ja, äfven en »genomsnittsman».
Hvad närmast blir följden här ser ni tillika:
blott »falla» han kan ju, men inte »ge vika» —
på våden beror
att vådan är stor,
man tror.

När sommarens damm uppå gatan står högst
uti sky,
o, högädra damer! då aldrig så litet
er bry
om offren, som komma i spåren på eder
och sluka bacillerna — hör mig, jag beder —
och lyft litet grand
med endera hand,
ibland!

En dam, ja hon liknas vid rosen och blomstret,
ni vet,
vid liljan och solen och stjärnan — ej vid en
komet;
dock ses hon ju vifta med svans . . . ja, jag menar
med släpet, förstås, så det kan »röra stenar» —
vill inte förstå,
hör leende på:
»jaså!»

När regnet slår ner, så att säga, i backen
som spö
och gatan förvandlas, som genom ett trollslag,
till sjö —
bland pussarna ser man små fröknarna trippa
och somliga rädda och blyga och sippa,
helt bäfvande stå
vid pussen på tå:
»hu—u—u då!»

Men ytterligheter så ofta man ser i
vår värld
och damer, som alls inte tänka på grace el-
ler fiärd;
poetiska »pussarna» klifva de öfver,
— genera sig? sällan man sådant behöfver! —
det är »comme il faut»
att lyfta just så — —
tablå!

Dock, tack vare pressen, som kjolarna nu ge-
nomgått,
så vet man på håret, hvad de skola ha för
ett mått:
ty uti reformen det visligen heter:
»normallängd är tio, ja minst, centimeter —
från marken»; rätt så,
det bör man förstå
ändå! — — —

J. F.—Im.

Ur notisboken.

Kronprinsessans hälsotillstånd. Under rättelserna från Rom om kronprinsessan Victorias hälsotillstånd äro fortfarande ganska tillfredsställande. Under första delen af hennes vistelse i Rom var vädret ogynnsamt, så att hon icke kunde uppehålla sig i fria luften så mycket, som det för hennes hälsa var önskvärdt. Men nu råder sedan tre veckor ihållande vackert värväder, som verkar mycket fördelaktigt på hennes befinnande. Kronprinsessan har den 19 dennes aflagt ett besök hos påfven, som en längre stund hade ett samtal med h. k. h. Efter besöket i Vatikanen gjorde kronprinsessan visit hos kardinal Rampolla, hvilken omedelbart därefter återgäldade visiten och erhöi företräde hos kronprinsessan på Grand Hôtel.

Till fröken Aurora Storckenfeldt, som nyligen firade sitt 50-årsjubileum såsom skolförstärkan i Jönköping, hafva stadsfullmäktige därstädes uttalat sitt tacksamma erkännande af hennes verksamhet, sin uppriktiga lyckönskan till jubileet och sin vissa förhoppning att väl-signelsen af hennes trogna och trägna arbete skall bestå, äfven sedan hennes lefnadsdag är lyktad.

»För medborgerlig förtjänst.» K. m:t har tilldelat förra folkskolelärarinnan vid Klara församlings folkskola fru *Sofi Nilsson*, född *Andersson*, den kända befrämjerskan af skolköksiden i vårt land, medaljen i guld af femte storleken med inskrift »För medborgerlig förtjänst».

En liten kvinnoaksdebatt uppstod i lördags i första kammaren vid behandlingen af den föreliggande motionen, åsyftande kvinnas behörighet att inför domstol föra annans talan. Lagutskottet hade, som bekant, hemställt om bifall till motionen. Hr Ölanders opponerade sig emellertid. I hans ögon tedde sig hela förslaget som en yttring af de liberala idéer, hvilka skrifvit »kvinnans frigörelse» på sin fana. För öfrigt ansåg han att det svaga könet »hade föga advokatorisk talang.»

Detta yttrande uppkallade till genmäle lagutskottets ordförande, som anmärkte att vid många domstolar kvinnan redan *de facto* ägde denna rättighet, hvilken nu af lagen borde tillerkännas henne. Dessutom stode det ju kvinnan öppet att afläggja juridisk examen; hon borde väl då också i all rimlighets namn ha rätt att föra andras talan.

Biskop Billing kunde ej heller dela hr Ölanders uppfattning, att kvinnan ägde föga advokatorisk talang; »som herarne kanske litet hvar haft erfarenhet af, kan hon i det stycket vara svår nog», men just därför vore hon mindre skickad att uppträda inför rätta.

Saken aflöpte ock så att kammaren biföll utskottets hemställan.

Samma dag godkände första kammaren äfven utan debatt lagutskottets hemställan om skrivelse till k. m:t i syfte att gift kvinna må vid prästval kunna utöfva sin frånvarande mans rösträtt.

Teater och musik.

K. Operan. Inför en nära fulltalig publik, bland hvilken märktes konungen och kronprinsen med uppvaktning, gafs i lördags å k. operan konsert af hofkapellet under hr Nordqvists anförande och med biträde af den här redan förut högt skattade unga danska violinartisten fröken *Frida Schytte*. Den sistnämnda utförde därvid M. Bruchs konsert för violin G-moll, där hennes nobelt kvinnliga, mjuka och innerliga spel särskildt gjorde sig gällande i adagiot, Massenets mera obetydliga »Meditation de Thais» samt en melodios berceuse af Cui och en glänsande bravurmazurka af Zarzycki. Det varmaste bifall kom efter samtliga nummer den intagande konstnärinnan till del.

Ljudligt bifall skördade ock hofkapellet för sitt förträffliga utförande af Webers Euryanthe-uvertyr samt framför allt för Svendsens karaktärsfulla norska Rapsodi nr 3, hvilken helt och hållet måste bisseras. Det vokala elementet företrädtes af hr *Forsell* med Stenhammars egenomliga ballad »Florez och Blanzeflor» och några smärre sånger af Arlberg, Jensen och Sjögren.

Södra teatern gaf i måndags nytt program, som inleddes med en liten enaktskomedi, »Käringregemente», af den för vår läsekrets ej obekanta unge författaren *Fredrik Nylander*. Stycket slog dock föga an — en viss simpelmhet i både ämnesval och utförande verkade stötande på publiken. Vi vilja därför spilla så få ord som möjligt på detta helt visst snart glömda, mindre lyckliga grepp af den framåtsträfvande och flitige författaren.

Den därpå följande, galet uppsluppna franska farsen, »Tre fruar och en man» af Grenet Dancourt, väckte däremot stormande munterhet och bifall. Hr *C. Bergström*, *Wagner* äldre o. yngre, *Lambert* och *Stavenow*, fruar *Stavenow*, *Lambert* och *Fornell* samt fröknar *Caspér*, *Nilsson* och *Friberg* delade alla erkännansvärdt förtjänsten af denna framgång.

Fjärde kammarmusiksoarén gafs den 17 dennes inför en ganska talrik och mycket tacksam publik. Mellan de båda klassiska mästarna Haydn och Beethoven stod en nutidsmästare, nämligen den belgiske kompositören Cesar Frank med sin pianokvintett i f-moll. Såväl genom kompositionens inre stora värde, dess klara form och dess originella skönhet, som genom det briljanta utförande, som af den Aulinska kvintetten förlänades detta stycke, blef detsamma aftonens glansnummer. Det väckte ock det lifligaste bifall.

Fröken Tora Hvass gaf i tisdags sin andra musiksoaré under innevarande spelår. Biträdande voro prof. *Neruda* och konsertmästaren *Zetterqvist*. Programmet inleddes med Saint-Saëns' sonat för piano och violoncell i e-moll, hvilken erhöi en i allo förträfflig tolkning. Särskildt anslående verkade det poetiska andantet och den ståtliga finalen. Följde så tvänne rhapsodier och trenne intermezzi för piano af Joh. Brahms, spelade af soarégifvarinnan. Fröken Hvass hade här tillfälle att visa sina goda egenskaper som pianist, och att hon afgjort gått framåt. Aftonens glansnummer blef dock Beethovens pianotrio i ess-dur, en af kammarmusikens pärlor. Ett briljantare utförande än som kom denna solljumsättade, praktfulla komposition till del torde näppeligen kunna tänkas. Det ryckte ovillkorligen hela den fulltaliga publiken med sig, och bifallet, som följde på hvarje sats, vittnade tydligt om åhörarnas stora tillfredsställelse.

Musikföreningen gifver sin fyrtiondefemte konsert instundande måndag efter ett särdeles lockande program, hvori förekomma flere kompositioner af Schubert med anledning af 100-årsminnet. Som solister biträda fröken Sidner och hr Forsell. Det hela ledes af prof. *Neruda*.

Fru Mathilda Linden, vår operascens f. n. mest populära sängerska, gifver om tisdag soaré å k. operan, hvarvid kommer att utföras »Orfevs» och fjärde akten ur »Carmen». Antagligen blifva alla biljetter utsålda i dubbelt förköp.

Hr Tor Aulin gifver lördagen den 6 mars konsert i Östermalms kyrka med biträde af sådana förmågor som grefvinna Math. Taube, första hofkapellm. Nordqvist, hrr Stenhammar, Bergström och Lang — naturligtvis för fullt hus!

Drottning Blanka.

Historisk skiss för Idun af **Mari Mihi**.

(Forts. o. slut.)

Hon började frysa däruppe i snölandet, den stackars lilla drottningen, och i nattens mörker, då ingen såg det, föllo heta tårar från hennes väna ögon, hvilka en gång skådat så gäckande gladt mot lifvet. Hon kände sig så beklämd bland alla dessa stolta, kalla kvinnor, bland dessa allvarlige, järnklädda män med de långa, underliga namnen, hvilka ständigt förde krig och död på tungan.

De svenskes kärlek vann hon aldrig; hon lärde sig med möda att tala deras språk. Allmogen hade tidigt fattat misstroende till den unga drottningen, som konung Magnus hämtat från det där landet, hvarom de aldrig sport, och snart spred sig stygga rykten om fru Blanka. De sade henne vara kunnig i trolldrycker och varel om ovordna ting, och då hennes förstfödde dog, menade de tro på, att lifvet tagits från honom af densamma, som gifvit honom det, så att drottningen, själf, den stackars lilla fru Blanka, skulle hafva förgifvit sin son. Sådant spred de svarte munkane, sådant präntade de med nidingahand i krönikeböckerna, och folket trodde dem, ty människan är af naturen benägen att tänka föga godt om den de föga känna.

Strax fru Brita hade lämnat konungens gård, kom där en riddare dit, hvilken de aldrig hade sett tillföre, ty han hade ständigt vistats vid frammande hof, ehuru han var född vid Båfvens gröna stränder. Nu var han gammal vorden och hade dragit hem för att söka sig en graf där vaggan stått. Han hade varit en väldig krigsman, riddar Tune. Hela hans lefnad hade fyllts af farornas tjusning, och han hade dragit jorden omkring, bjudande sina tjänster åt konungar och furstar, när helst ofreds röda rosor frodades på deras fält. Och riddar Tune ägde intet kärt i världen utom sitt blanka svärd och sitt gamla

lejonhjärta. Han var aldrig och fattig och grå, hans hjälmtäcke var tärnt af mått och mal, hans rustning frätt af blod och tårar. Men hans sköld bar ingen fläck, och huru stormig hans långa lefnad varit, bodde där i hans själ hjältens höga ro.

Han tyckte synd om den stackars lilla drottningen, ty han hade själf en gång älskat en sådan där liten fjärl, men den fjärlen hade tidigt fladdrat från honom till en annan, grannare blomma, och sedan hade aldrig riddar Tune älskat mer. Och ständigt, då den lilla drottningen såg honom an, drog han sitt arriga ansikte till något, som skulle föreställa ett leende, men den gamle riddaren hade lett så föga här i lifvet, att af alla hans ansträngningar blef där endast en fast hisklig grimas. Till honom gick hon ofta och talde sin sorg, ty hon kände, att riddar Tune en gång ägt ett hjärta.

— Jag är så olycklig, så olycklig, och mitt sinn blir sjukt, då jag tänker på hvad som är och hvad som kunnat vara. Veten I så ej någon bot därför, riddare?»

— Ack, fru Blanka, kunde riddar Tune låta sitt lif för eder lycka, lefde han ej längre. Mina ögon ha skådat all världens härlighet, men de skådade aldrig en människa, som var lycklig annat än i minnet eller i hoppet. En gång då jag var ung, mötte jag en gammal skald i Ravenna, hans namn har undfallit mig, men de sade, att hans minne skall lefva tills jorden dör. Han höll före, att intet smärtar så som att i sorgens dagar draga sig till minnes den lycka, som for. Då jag ser eder, fru Blanka, tror jag den gamle skalden hade rätt.

— Men kunde jag då ej få draga till mitt land igen! O, att jag finge återse mits sköna Namur en enda gång, blott en enda liten gång, riddar Tune!

— Nej, det fån I aldrig, fru Blanka. Konung Magnus hjärta är fastfruset vid hans rikens isar; bittert skulle det svida, om man slete det därifrån. Ocn där konungen af Sverige är, där skall äfven hans drottning vara. Måhända klinga mina ord bittra, men erfarenheten af många skiftande öden under en lång lefnad, hvilken nu, Gud bättre, lider mot sitt slut, talar genom dem. Så är det, fru Blanka: lifvet är svårt, men döden ljuf.

Så började hon längta till sitt barndomsland, längta såsom endast den, hvilken vet, att målet aldrig, aldrig skall hinnas. Hon satt blek och sluten i frustugan, föga aktande på de små kammartärnornas muntra kvitter, medan hennes tåremattade ögon drömmande blickade mot söder, ständigt mot söder. Dit ilade hennes tysta tankar likt höstens frusna fåglar, ty där i det hoppfullt blånande fjärran, där funnos ju lyckan och Namur.

Men i den lilla örtagården, som försagd smög sig mellan det gråa slottets torn och ringmuren, hade riddar Tune låtit plantera några sällsynta rosor, som han fört med sig från frammande land, ty han tänkte, att det skulle glädja den lilla drottningen att se dem. Och när fru Blanka sårta om aftonen trädde dit ned och andades denna doft, som hon så väl minnes från sin faders rosenslingade slott, stannade hon och slog ihop sina små händer, ej rätt vetande, om hon skulle le eller gråta. Sedan gick ingen dag förbi, utan att hon talade en stund med de fagra blommorna från solens land. Så märkte hon en afton, att de modlöst sänkte sina hufvuden, emedan frosten bränt deras hvita kronor.

— Mäster Sigfrid, mäster Sigfrid, hvad hafven I gjort, att mina stackars rosor blifvit så sorgsna? sporde hon.

— Ack, eders nåde, de äro alltför ömtåliga att kunna lefva häruppe i kölden. Ej heller finnes här någon, som rätt förstår sig på dem.

— Stackars små hvita blommor, klagade hon, hvad hafven I så förskyllt, att man röfvat bort eder och fört eder hit att vissna och dö! Riddar Tune var grym, då han tog eder med sig — ack nej, han menade så väl, den gamle riddaren; han ville blott göra drottning Blanka glad. — Sägen mig nu, mäster, gifves det intet medel på jorden att skänka dem lifvet åter?

— Jo, ett medel finnes, svarade den gode örtagårdsmästaren, och det är att sända dem dit, där de först öppnade sina kalkar för solen.

— O, Mäster Sigfrid, där taladen I vishetens ord, var tröst, var tröst, små blommor, snart ären I åter hemma, men drottning Blanka skall ej se eder mera, aldrig mera.

Sade herr Eggert von Kyhnen, hvilken den dagen var drottningens följesven:

— Föga båtard det eders nådes rosor, om de sändas tillbaka dit, hvarifrån de kommit, ty dö de ej på vägen dit, måste de dock dö vid framkomsten.

Då höjde den lilla drottningen dröjande sin skygga dufvoblick till riddaren.

— Men de få dock dö bland de sina, herr Eggert. Dock, hvarför taga sig vid några stackars rosor. Så hafva ej de svenske för sed. Mäster Sigfrid, låt dem dö i ro, det är bäst så. Men laga att jag ej får se dem mer. I hören det, mäster, aldrig mer. Men I, herr Eggert, låten mig nu höra en visa, den där gycklarevisan I sjöngen för fru Iliana Åkesdotter.

Så slog hon genast öfver från sorg till glädje såsom hennes vana var, och fattande riddarens arm dansade hon bort med honom genom örtagårdens gångar, medan han sjöng:

Så togo de grefven, den hårde våghals,
Allt uti sin gula lock.
Så höggo de honom hans hufvud af
Allt öfver den sängstock. —

Kom så den tid, då hennes sistfödde, hertig Håkan, skulle fira sitt biläger med Danakonungens hugfulla dotter, fröken Margareta. Det blef ett bröllop, vida omtaladt i de tiderna, och mången mäktig furste, mången hurtig riddare och ädel fru församlades vid de danske hof på kung Valdemars älskade Vordingborg. Där träffade fru Blanka äfven samman med sitt syskonbarn, den glade hertigen af Bretagne. Och han fyllde hennes öron med honung och talade om hennes ögons violer och hennes lockars guld, om sången af hennes steg och musiken af hennes stämma, såsom tusende män talat till henne tillföre.

Men fru Blanka lyssnade ej därtill, ty hon var länge, länge sedan förbi all dylik fåfånglighet.

— Sire Robert, sade hon en dag, minnens I Junker Ralph de Lacy?

— Fuller väl minnes jag le beau Ralph, fru Blanka. Han stupade vid eder broders, den ädle grefve Johan, sida i korståget mot lithauerne. Lyckan svek honom tidigt, ty hon lät hans hjärta brinna och förbrinna af kärlek till en skön och ädelboren jungfru, demoiselle Emilia di Dandolo af Venezia i Valskland. Men hennes fader hade lofvat henne till en annan, och det blef junkerns bane. — Hvi blifven I så blek, fru Blanka?

Den lilla drottningen svarade ej; hon sänkte hufvudet, en bruten blomma lik, och gick.

Hon hade bjudit sin ungdoms älskade farväl, utan att hennes hjärta hårdnat, utan att veklig klagan lämnat hennes läppar. Men nu, då de sade henne, att hon förlorat hans kärlek innan hon förlorat honom själf, då tänkte hon, att där fanns intet, intet i hela vida världen, hvori hennes själ kunde finna ro utom i döden. Hade hon varit man och riddare, skulle hon döfvat sitt hjärtas ve i stridens eller händelsernas vilda vimmel; hade hon varit en ringa kvinna, skulle hon lämnat världen att låta sig vyssjas till ro af klosterklockans milda stämma. Men nu var hon en konungs maka, och därför var hon dömd att dådlös dröja vid sländan, medan lifvet, det stora, sköna lifvet, i fröjd och smärta drog förbi där utanför.

Då den lilla drottningen så kände, att hon ej kunde uthärda längre, och att början blef henne för tung, lade hon sig ned att stilla bida den siste vän, som tiden ger.

Och snart kom han, den gamle, som så ljufvigt väcker ur den korta, orofyllda dröm, de kalla lifvet, kom trött och sudlad af vägens dam från ett stridsfält borta i Frankland, där skördeslagen måst falla täta.

Men då han skådade den lilla drottningen, som blickade emot honom så huldrikt, glömde han tröttheten och dammet och drog sitt rynkiga anlete till ett hjärtevarmt leende, ty han var både stark och mild, den gamle, mild som den där mycket lidit. Sin hemska lie hade han nogsam gömt vid dörren och bar i sin skrupna hand blott en högröd krans af vallmo, fridens ljufva blommor. Och fru Blanka tänkte i sitt sinne, att den gamle var så förunderligt lik riddar Tune, där han stod med sitt leende, rynkiga ansikte.

— Vetet I så, hvar riddar Tune dväljes? sporde hon honom.

— Riddar Tune har gått före eder till himmelrik. Viljen I så ock äfven till det andra landet, fru Blanka?

— Ack ja, jag har väntat eder så länge, så länge. Hvi hafven I ej kommit tillföre?

— Edert timglas var ej utrunnet. Ännu finnas där några sandkorn kvar.

Då fattade den lilla drottningen sin makes hand och sade:

— Farväl, konung Magnus. Guds moder och alla helgon signe Eders Nåde.

Sedan knäppte hon sina händer samman och blef mycket stilla.

— Nu är tiden all, fru Blanka, hviskade befriaren och krönte sakta hennes guldskimrande hufvud med fridens vallmo och nickade och log och gick.

Men konung Magnus och hans lifmedikus, mäster Laurentius Jonae, de sågo honom ej. De sågo blott, huru den lilla drottningen blef allt hvitare och hvitare, de varnade endast, huru hennes grepp om makens hand blef allt svagare och svagare.

Så föll där en ensam stjärna från den dunkelblå decemberhimmelen.

Då tecknade mäster Laurentius korset på sitt bröst och sade:

— Var tröst, var tröst, Eders Nåde. Nu har fru Blanka vänt åter till paradiset.

— Hon var mitt lifs solsken, klagade konungen. Nu lider det mot skymningen.

Och han böjde sig ned och kysste sakta den lilla drottningens hvita panna och lade i hennes sköte en knippa af de väna, hvita rosorna, hon älskat så mycket, de väna, hvita rosorna med de långa, grymma törnena.

Sedan drog han åter mot Norden, mot sagans land, att möta sina sista, bittra öden och sin siste, blide vän.

Innehållsförteckning.

Josefina Holmlund; af *Hjalmar Cassel*. (Med porträtt). — Moderns plikter mot sina döttrar beträffande giftermåls ingående; fjärde täfingsartikeln; af *En svensk flicka*. — Blommor och gravvar; af *Ave*. — Grannar; skiss för Idun af *Sophie Linge*. — »Lyckans skärffvor»; utgången af Iduns tidsfördrifstäfing. — Kvinnliga apotekare; hvad vår första kvinnliga farmaceut säger om »Apotekaremdalens fränsida». — En liten »kjoivisa»; af *J. F. Im*. — Ur notisboken. — Teater och musik. — Drottning Blanka; historisk skiss för Idun af *Mari Mihi*. (Forts. o. slut). — Tidsfördrif.

Sidsfördrif.

Bidrag mottagas med tacksamhet.

Logogryf.

Hvem vill väl neka, att vi människor skapa
Behofver nya för hvar dag som går;
En vacker dag vi orka knappast
gapa,
Och om ett sekel ingen lefva rår.
Då är vår jord — jag endast supponerar —
Befolkad utaf lättningar. — Ett ord:
Om en och annan då där promenerar
Han är af stål, men ej af nerver gjord.
»Ack, hvilket dåligt skämt,» man
hetsigt ropar.
»Bevis vi fordra utaf er, fantast!»
Bevis ni skulle få i stora hopar,
Om er kontroll ej vid den tiden
brast.
Men låt er nöja nu, och tag ingressen
Som den är ment — att föra er »på spår»,
Och för att korta af gissningsprocessen,
Jag muttrar ej, nej, flinkt till verket
går.

De vida, de blånande rymder oss
locka,
Beryktad planet ur hans bana vi
plocka.
Till främmande världsdel se'n förer
jag er,
Till land där man ris åt hvar människa
ger.

Se'n slutar vår färd, och att makligt

oss hvilas

Vi slå oss till ro — låta bilderna

ila.

En i jorden krälände.
En för brödet trälände.
En vid grafven snyftande.
En från jorden lyftande.
En till marken slående.
En på djupet gående.
En i luften springande.
En tillhoppa tvingande.
Öfver snö en bärande.
Känsligt öra skärande.
Silfveraktigt blänkande.
På sin maka tänkande.
Mat med pinnar spisande.
Penningnöden lisande.
Aromatiskt kryddande.
Mot förmultning skyddande.
Hederskänslan härjande.
Bleka kinder färgande.
Åt sitt nöje skattande.
Tafla innefattande.
Ågodelar gömmande.
Uti Hades drömmande.
Färd på insjön görande.
Hän till målet förande.

S. L.

Palindrom.

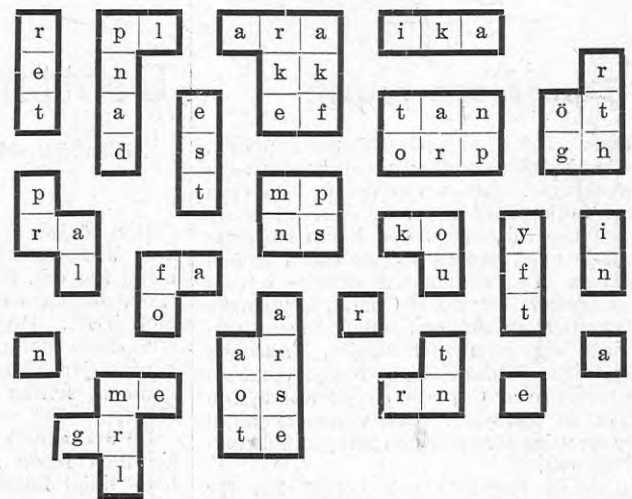
Jag böjlig är — men styf ibland
också,
Vänd om mig, mycket liten blir
jag då,
Men stundom dock jag vara kan så
stor
Som halfva jorden, hvaruppå du bor.

Tosse.

Charad.

Mitt första högst försåtligt är
Och faran på sin vinge bär,
Ja, — ofta själfva döden.
Mitt andra på ett fartyg finns,
Och äfven, om jag rätt det minns,
I skogens dunkla gömma.

Mosaik.

Ofvanstående 20 smådelar skola sammanfogas till ett helt, hvares horisontala rader — lästa från vänster till höger — beteckna 1) hvad som är i farten under mulna dagar, 2) en närgången tingest, 3) en som står på stadiga ben, 4) gör ett festligt intryck, 5) odlar andras torfva, 6) bondens stolthet, 7) minnesmärke, 8) på andra sidan oceanen, 9) lockande för den hungriga, 10) en »okrönts» krona.

Äro orden rätt funna, så bilda deras initialer namnet på en blomma. *Sibylla.*

Mitt hela — ja, nu låt mig se —
Det kan bestå af delar tre,
Men ock ibland af flera,
Som hvar en mycket gömma kan
Af värde eller vikt, minsann,
Ja, utaf bådadera.

Tosse.

Prokop.

1—5 = ö,
2—5 = profet,
3—5 = födoämne,
4—5 skadligt för hälsan.

Ess.

Lösningar.

Charaden: Matilda.
Stafvelsegatan: Rust Roest — Rika flickor:
Öfre fältet: 1) Pamer, 2) Lerum, 3) Mosel,
4) Åtran, 5) Rörås, 6) Oskar, 7) bedja, 8) Kosta, 9) Quito, 10) Peter. — Nedre fältet:
1) Ilmen, 2) skata, 3) Skara, 4) puffa, 5) pudel, 6) Altai, 7) klack, 8) ikon, 9) Mocka,
10) roder.
Triangelaritmogryfen: 1) Esbjörn, 2) Salado, 3) bleka, 4) jaka, 5) öda, 6) ro, 7) n.
Sifferlogogryfen: Näktergal, ar, ek, kar,
get, lake, gran, Tekla, lärka, känga.
Anagramgatan: Kraka: Kreta, arket, karret, raket, akter.
Gåtan: Bref.